

A Fővárosi Ítéletábrla dr. Hidasi Gábor ügyvéd (fél címe 2) által képviselet I.rendű felperes neve(I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, a HYROSS Ügyvédi Iroda (fél címe 3, ügyintéző: dr. Hyross Virág ügyvéd) által képviselet I.rendű alperes neve(I.rendű alperes címe) I. rendű, a felszámoló (fél címe 1, ... felszámolóbiztos) által képviselet II. rendű alperes neve(II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, jóhírnév megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. április 15. napján meghozott, 22.P.20.401/2011/33. számú ítélete ellen a felperesek részéről 34. és 35., az I. rendű alperes részéről 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a II. rendű alperessel szemben előterjesztett nem vagyoni kártérítés iránti kereseti követelés vonatkozásában a pert megszünteti, és ebben a körben az elsőfokú bíróság ítéletének a II. rendű alperessel szembeni keresetet elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezi, az I. és II. rendű felperesek által fizetendő kereseti illeték összegét 327.000 - 327.000 (Háromszázhuszonhétezer - háromszázhuszonhétezer) forintja leszállítja, ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az 1.200.000 (Egymillió-kétszázezer) forintos kereseti illeték viselésére az I. rendű alperes köteles.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy személyenként fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra 448.000 - 448.000 (Négyszáznegyvennyolcezer - Négyszáznegyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 1.600.000 (Egymillió-hatszázzezer) forint fellebbezési illetéket.

A peres felek ezt meghaladó fellebbezési költségeiket maguk kötelesek viselni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét és az I. rendű alperes viszontkeresetét elutasította.

Kötelezte az I. és II. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg az államnak külön felhívásra fejenként 600.000-600.000 forint le nem rótt kereseti illetéket.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak összesen 1.200.000 forint le nem rótt viszontkereseti illetéket ugyanacsak külön felhívásra.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 78. § (1), (2) bekezdéseit, 84. § (1) bekezdésének a)-e) pontjait, a Legfelsőbb Bíróság PK 12., 14. számú állásfoglalásait.

Megállapította, hogy a 2009. szeptember 18-ai tájékoztatón a felperes által hivatkozott állításokat az I. rendű alperes - látszólag a II. rendű alperes nevében, valójában személyesen - tette. Az I. rendű alperes a tájékoztatóról készült szó szerinti jegyzőkönyvben foglaltak tekintetében lényegében elismerő nyilatkozatot tett. Annak nem tulajdonított jelentőséget, hogy a sérelmezett közléseknek teret adó esemény sajtótájékoztató, vagy a munkatársaknak tartott tájékoztató volt. Az elsőfokú bíróság a szó szerinti, és jegyzőkönyvbe foglalt sérelmezett részletek alapján bírálta el a keresetet, figyelemmel a teljes szöveg tartalmára és annak összefüggéseire.

A felek között a cégkapcsolatokat és üzleti érdekek mentén kialakult vitás helyzetekre vonatkozó közléseket véleménynek minősítette, amelyek kifejezőmódjukban nem voltak indokolatlanul sértőek, ezért a jogsértés megállapítására vonatkozó kérelmet nem találta alaposnak.

A jelenlevő személyeknek mindenképpen nyilvánvaló volt, hogy az érintett egyik fél álláspontját ismerik meg, ilyen módon az a helyzetet értékelő véleménynek minősül. Ennek során az I. rendű alperes korábban nem ismert és valótlannak bizonyuló adatokat nem közölt. Lényegtelen közlésnek minősítette az I. rendű felperes megítélése szempontjából, hogy biztatására vágott volna bele az I. rendű alperes az Alkotmány-módosítással kapcsolatos tevékenységbe. Megjegyezte, hogy az előadottak zavarosak voltak, jogsértést nem alapoztak meg. A „konceptiós kiírtás” megfogalmazás tekintetében arra az álláspontra helyezkedett, hogy ez a közlés az I. rendű alperes véleményét tükrözi azhálózattal kapcsolatosan kialakult helyzetben, figyelemmel a felperes magatartására. A tevékenységet koncepcionálisnak minősítés jogsértést nem alapozhatott meg.

A hatalmi visszaélésre vonatkozó közlések is vélemény tartalmúak, melynek konkrét ténybeli alapját az I. rendű alperes ugyan nem bizonyította, de tartalmilag ennek komoly ténybeli jelentőséget a hallgatók nem tulajdoníthattak.

A patikák elrablása tekintetében azt fejtette ki, hogy az nem minősíthető a valóságtól elrugaszkodott, túlzó kijelentésnek, mert ezzel az I. rendű alperes azt fejezte ki, hogy a patikák birtokbavételére a szokásosnál erőszakosabban történt.

A felperesek gazdasági erejének a választások befolyásolása érdekében történő felhasználásával kapcsolatos közlés olyan szövegkörnyezetben hangzott el, mely a sérelmezett közlés komolyságát és hitelességét alapvetően kérdőjelezi meg. Ennek alapján az elsőfokú bíróság jogsértő tartalmat ezen közlésnek nem tulajdonított. Kifejtette, hogy az I. rendű alperes jelentős gazdasági erőt jelentő pozíciója és tevékenysége miatt az ilyen típusú kritikát tűrni köteles, még akkor is, ha az negatív színben tünteti fel.

Szintén véleményként értékelte azt a közlést, hogy az esetében egy ellopott struktúráról lenne szó. Az I. rendű alperes eben a tekintetében nyilvánvalóan a szubjektív vélekedését közölte a jelenlevőkkel, és a vitás helyzettel a hallgatóság tisztában volt, ezért abból téves következtetést nem vonhattak le.

A „hazugsággyártás”, „merénylet”, „vagyonkimentés” fogalmak felfokozottak és túlzóak, azonban a véleménynyilvánítás korlátait nem lépték át, ezért becsület megsértésének megállapítására nem voltak alkalmasak.

Az I. rendű alperes megfenyegetésére és a patikák birtokbavételének körülményeire utaló közlések nem szorosan a vitás helyzet értékelését tartalmazták, hanem tényközlésnek minősültek. A meghallgatott tanúk vallomásai alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperesi részről volt olyan figyelmeztetés, amit maguk a tanúk is fenyegetésként értékeltek. A patikák erőszakos birtokbavételének tényét pedig az ügyvédi kamarai határozat és a tanúk vallomása is megerősítette.

A miniszternek és több más személynek megküldött elektronikus levéllel összefüggésben az elsőfokú bíróság érdemi vizsgálatot nem folytatott. Ezt az indokolta, hogy a felperesek nem tudták igazolni azt, hogy a levélben foglaltakat valóban az I. rendű alperes írta.

Az elsőfokú bíróság tekintettel arra, hogy jogsértést nem állapított meg az alperesek terhére, a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában külön bizonyítást nem folytatott le, és a felperesek keresetét ebben a tekintetben is teljes egészében elutasította.

Az I. rendű alperes viszontkeresetével összefüggésben azt fejtette ki, hogy az abban sérelmezett közlések nem az I. rendű alperesre vonatkoztak, mert az a II. rendű alperes milliárdos nagyságrendű tartozásaival, az feletti rendelkezési jog megszerzésével és azhoz fűződő jogok jogellenes átvitelével voltak kapcsolatosak. Tekintettel azonban arra, hogy a II. rendű alperes vezetőjeként az I. rendű alperes döntéshozó tisztségviselőnek minősült, ezért a személyes érintettsége megállapítható volt.

A rendelkezésre álló szakértői vélemény alátámasztotta azt, hogy a II. rendű alperes több mint 1 milliárd forinttal tartozott a II. rendű felperesnek. Az feletti jogok jogszerű gyakorlása mind a mai napig vita tárgyát képezi, mint ahogy az is, hogy terheli-e valamelyik felet szerződésszegés a patikák jogainak egyik cégből másikba vitelével kapcsolatosan. Ilyen összefüggés mellett az I. rendű felperes a saját közleményében a vitás ügyekben saját és a II. rendű felperes álláspontját közölte. Ez pedig jóhírnév sértés megállapítását nem alapozhatja meg.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság az alperesi viszontkeresetet is megalapozatlannak találta, és azt teljes egészében elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. és II. rendű felperesek, valamint az I. rendű alperes nyújtottak be fellebbezést.

Az I. és II. rendű felperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az I. rendű alperes viszontkeresetének elutasítása helybenhagyása mellett, a kereseti kérelmüknek helyt adó döntés meghozatalát indítványozták.

Kifejtették, hogy a jóhírnév megsértésének megállapítása esetén nem a kifejezőmódnak és a szóhasználatnak, hanem az állított ténynek kell sértőnek lennie. Az a körülmény, hogy a tény állítása és hamis színben feltüntetése még kifejezőmódjában is sértő, többlettényállás, amit kizárólag a jogkövetkezmények körében lehet értékelni.

Ha a jogsértő a véleménynyilvánítása során valós tényeket úgy interpretál vagy csoportosít, melynek eredményeként az a benyomás keletkezik, hogy az érintett magatartás sérti a közrendet, a társadalmi közmegegyezést, erkölcsi szabályokat, illetve jogszabályokat, ez mindenképpen rosszállást vált ki. A jóhírnév sértés

jogszabálybeli meghatározásának alapvető tartalmi eleme a véleménynyilvánítás határainak jogi definiálása.

Kifejtette, hogy nem vonták kétségbe azt, hogy az I. rendű alperes azért tette a kifogásolt nyilatkozatait, mert sérelmezte a felperesekkel kialakult helyzetet, ez azonban nem lehet akadálya a személyhez fűződő jogok megsértése miatti felelősség megállapításának. Az sem okozza a felelősség alóli mentesülést, ha a hallgatóság vagy az olvasó tudja, hogy a tényeket állító és híresztelő felet a sértettség motiválja, és kijelentéseinek célja a helyzet értékelése.

A kifogásolt tényállításokat továbbra is valótlannak és a szövegösszefüggésükre, teljes tartalmukat, egyes kifejezéseket illetően is sértőnek minősítette.

Kifejtette továbbá, hogy a jóhírnév és a becsület megsértésének a szabatosság, a tiszta kifejezőmód, a jól követhetőség nem törvényi tényállási eleme, a becsület és a jóhírnév a közösség értékítélete, tehát a közösség irányából kell vizsgálni, hogy egyes tényállítások, híresztelések, hamis színben való feltűntetés képesek-e a társadalmi értékítélet megváltoztatására. Álláspontja szerint a kifogásolt tényállítások erre objektíve alkalmasak.

Az e-mailben elküldött levéllel kapcsolatosan előadta, hogy az elsőfokú bíróság azt a körülményt nem értékelte az I. rendű alperes terhére, hogy a levél az I. rendű alperes feladókénti feltűntetésével, a saját levelezési címéről került továbbításra. Az a körülmény, hogy a levél megírásával kapcsolatos felelősséget az alperesek elhárították, még nem fordítja meg a bizonyítási terhet. Nem az a lényeges, hogy az alperes tagadja-e a cselekvőségét, hanem az, hogy az elektronikus levél kit jelöl meg aláíróként és feladóként. Az elektronikus levelezés tekintetében ellenkező bizonyításig abból kell kiindulni, hogy a levél szerzője és továbbítója az, akinek a rendszeréről a levél elindult.

Az I. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a viszontkereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát kérte.

Másodlagosan indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a viszontkeresetet érdemben nem vizsgálta, holott mindvégig vitatta az I. rendű felperes által csatolt szakértői vélemény bizonyító erejét, mivel azzal szemben közokirat állt rendelkezésre.

Jogszabályellenesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a felperesi bizonyítékot fogadta el az alperesi vitatás ellenére. Az I. rendű felperes a per során nem volt hajlandó az ítéletben is hivatkozott megállapodás csatolására, melynek alapján megállapítható lett volna, hogy a felperes volt az a szerződő fél, aki a megállapodásban foglaltakat megszegte, és jogtalanul szerezte meg az alperesi üzletrészeket. Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság nem derítette fel a tényállást teljes körűen.

A különféle üzleti és pénzügyi manőverekkel történő fedezetelvonás tekintetében arra hivatkozott, hogy az ezzel összefüggő büntetőeljárás megszüntetésre került, ilyen körülmények között bizonyított az, miszerint az I. rendű alperes ilyen magatartást nem tanúsított a felperesek irányába. Ennek ellenére azonban a felperesek az I. rendű alperest bűnözőnek titulálták, holott a felperesek fosztották meg az I. rendű alperest jogtalanul az üzletrésztől.

Helytelenül járt el az elsőfokú bíróság, amikor a bizonyítási indítványait elutasította a kár összegszerűsége tekintetében.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor, amikor a felperesi kereseti kérelmet teljes egészében elutasította, mert a felperesek nem bizonyították az eljárás során, hogy az I. rendű alperes részéről hangzottak volna el a sérelmezett közlések. A sérelmezett közlések általános kijelentések, melyeket egy közvetítő személy jegyzetelt le és a felperesek neve el sem hangzott. Helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra is, hogy a sérelmezett kijelentések nem voltak a valóságtól elrugaszkodott, túlzó kijelentések. Helyes volt a döntés abban a tekintetben is, amikor a megfenyegetés és a patikák birtokbavételével kapcsolatos tényállítás tekintetében az elsőfokú bíróság ezeket bizonyítottaknak ítélte. Szintén helytálló

volt az a következtetés is, hogy a felperesi kereset kártérítéssel kapcsolatos részében szükségtelen a további bizonyítás.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy a II. rendű alperes 2010. szeptember 16-ai hatállyal felszámolás alá került. A II. rendű alperessel szemben ezért nem vagyoni kártérítésre vonatkozó pénzbeli követelés alappal nem volt támasztható, figyelemmel a Csódtv. 38. § (3) bekezdésében foglalt szabályra. Ennek alapján, a felszámolás kezdő időpontjától a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni. Ebben a vonatkozásban a II. rendű alperessel szemben a per megszüntetésének volt helye, a - Pp. 130. (1) bekezdésének b) pontjára utalás mellett - a Pp. 157. § a) pontja alapján, ezért a másodfokú bíróság ebben a részben az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 251. (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte.

Ezt meghaladóan a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal teljes egészében egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályokat ismertette, azokra a másodfokú bíróság csak visszautal.

Az ügy érdemében elsősorban arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy a felperesek keresetében és az I. rendű alperes viszontkeresetében sérelmezett közlések túlnyomó része egy bonyolult üzleti tulajdonlási rendszer eredményeként kialakult helyzet egyes mozzanataival volt kapcsolatos. A teljes gazdasági folyamat és annak egyes részeseményei sem voltak feltárhatók az eljárás során, mert a felek perbeli szándéka nyilvánvalóan nem egy tulajdonjogi, kötelmi jogi, társasági jogi vitákból eredő igények érvényesítése volt. Az ilyen értelemben vett tényállás felderítése tekintetében az elsőfokú bíróságot mulasztás nem terhelte. A személyiségi per nem alkalmas arra, hogy a peres felek egyéb jogterületre tartozó jogvitáit, személyiségi jogsértésekre alapozva kíséreljék meg rendezni, illetve ezt az eljárást használják fel bizonyos tényállási elemek megállapítására, miközben a per jellege miatt peranyag szolgáltatási kötelezettségük korlátozott.

A felperesi fellebbezésben foglaltakkal szemben volt jelentősége annak, hogy az I. rendű alperes sérelmezett közléseit milyen körülmények között és milyen közegben terjesztette elő. Fontos körülmény volt, hogy a felperes által sérelmezett, és a keresetben hangsúlyt kapott, a helyzetet elemző alperesi tájékoztatón elhangzott közlések később a sajtóban nem köszöntek vissza. Másrészt az I. rendű alperes közlései azt követően hangzottak el, hogy vele és vállalkozásaival kapcsolatosan a felperesi oldal részéről nyilatkozatok jelentek meg a sajtóban. Az I. rendű alperesi nyilatkozat több helyen zavaros és nem pontosan értelmezhető volt. Ez a sajátosság pedig nyilvánvalóan a szöveg teljes tartalmának értékelését is áthatotta. Amennyiben egy ilyen nyilatkozat konkrét véleményeket, tényállításokat is tartalmaz, azok nem vehetők ugyanolyan súllyal figyelembe, mint egy megalapozott szakmai szabályoknak megfelelő állásfoglalás és értékelés esetében, mert éppen az objektív szemlélő nem ítéli ezeket sértőnek.

Mindezek kiemelését követően a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen vizsgálta a felperesi és az alperesi nyilatkozatok tartalmát, és a kereseti és viszontkereseti kérelmek alapján megfelelő következtetéseket vont le, figyelemmel a felek által rendelkezésre bocsátott bizonyítékokra, és helyesen utasította el a keresetet és a viszontkeresetet ezen közlésekkel összefüggésben.

Az I. rendű alperesnek az Alkotmány-módosítással, illetőleg a választások befolyásolásával kapcsolatos közlései a szövegösszefüggéseket figyelembe véve sem voltak egyértelműek abban a vonatkozásban, hogy ezeknek a közléseknek pontosan mi a helye az egyébkénti mondanivalóhoz képest. Ezek a hallgató számára sem megfelelően értelmezhető közlések ilyen módon objektíve sem jelenthettek jogsérelmet a felperesek számára.

Helytelen volt a felperesnek a fellebbezésbeli hivatkozása az I. rendű alperes által továbbított levéllel kapcsolatosan. Az ugyanis valóban ténykérdésnek minősült, hogy a kérdéses levelet az I. rendű alperes küldte meg a címzetteknek, azonban az I. rendű alperestől kizárólag az a szövegrész származott, amelyben tájékoztatta kollégáit, hogy a ... a miniszterhez nyílt levelet intézett, és ennek elolvasására buzdított. Az I. rendű alperesi e-mailhez csatolmányként került a felperesek által sérelmezett levél. Ennek a levélnek a tartalma volt az, amit a felperesek sérelmeztek. Az azonban nem volt bizonyított, hogy ennek megfogalmazásában az I. rendű alperes közvetve vagy közvetlenül részt vett. Nyilvánvalóan az I. rendű alperes egyetértett az ebben foglaltakkal, emiatt azonban felelőssé nem tehető az esetleges jogsértő tartalmak miatt. Az I. rendű alperesi tevékenység kizárólag az volt a felperes által levélben foglalt sérelmezett közlésekkel kapcsolatosan, hogy ezeket a közléseket közvetlenül megismerhetővé tette az e-mailen való megküldés által. Személyiségi jogsértést azonban kizárólag az a magatartásforma jelent, ha a tartalomhoz az I. rendű alperes alkotó módon hozzájárul. Ez bizonyítatlan maradt az eljárás során, ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor érdemi vizsgálat nélkül a keresetet ebben a tekintetben is elutasította.

Az elsőfokú ítélet részbeni hatályon kívül helyezése miatt szükséges volt módosítani az I. és II. rendű felpereseket terhelő illetékfizetési kötelezettség mértékét, mivel a II. rendű alperessel szembeni nem vagyoni kártérítési igény után számított illetéket nem kellett hozzászámolni az illeték alapjához.

Az elsőfokú bíróság kizárólag arról rendelkezett, hogy az alperest kötelezi 1.200.000 forint le nem rótt viszontkereseti illeték megfizetésére. Mivel kizárólag az I. rendű alperes terjesztett elő viszontkereseti igényt, ezért az ítéleti rendelkezést azzal kellett pontosítani, hogy az I. rendű alperes köteles a viszontkereseti illeték viselésére.

Tekintettel arra, hogy a pernyertesség-pervesztesség aránya között nem mutatkozott különbség, ezért a másodfokú bíróság úgy határozott, hogy a felek a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján fellebbezési költségeiket maguk viseljék.

A felek fellebbezései nem jártak eredménnyel, ezért kötelesek viselni a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2014. február 27.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelélül:
tisztviselő